

то се виждаше отъ тукъ. Тамъ поне щѣше да бжде по-спокойно. Ала едва слѣзе до канала, и отъ невидѣлица врѣхлетѣ отгоре му една гжска, която водѣше петъ малки гжсочета. Тя съ крѣськъ и съскане го закълва по главата. Ахъ, наистина, право казваха старитѣ: една беда никога не идва сама. Презъ тоя тжженъ день всичко се трупаше едно следъ друго върху клетия Мъръ-Мъръ! Той не можа дори да пийне водица и отново трѣгна по покривитѣ. Деньтъ измина бавно. Смрачи се. Трѣбваше да се помисли за ношуване.

Той скочи на единъ корнизъ, до освѣтенъ прозорецъ, и се спре за минута. Изведнажъ наостри уши: стори му се, че нѣкой споменува името му. Приблѣжи една-две крачки и се вслуша. Прозорецътъ бѣше полуотворенъ. Наистина, нѣкой вжтре го споменуваше. Какво ли бѣше пѣкъ това? Мъръ-Мъръ надникна въ крайчеца на прозореца: вжтре едно момченце четеше съ гласъ една книжка отъ „Детска радостъ“ на сестричето си, което бѣ седнало насреща му и слушаше. Мъръ-Мъръ остана като треснатъ отъ учудване и болка. То бѣше неговата история — сжщинска — която децата си четѣха едно на друго.

Поиска му се да изреве отъ мжка. А момченцето продължаваше да чете:

„...И тогава Мъръ-Мъръ разбра, че наистина се е загубилъ и че вече нѣма да се върне въ кжщи. Напусто той обръща глава и души на вси страни. Отвсѣкжде идѣха миризми на чужди кжщи...“

А-а! Значи така! Бѣха вече описали страданията на клетия Мъръ-Мъръ, а никой не се същаше да го вземе и опжти за кжщата му! На Мъръ-Мъръ му причернѣ, и той скочи отново на покрива, вече съвсемъ отчаянъ. Вечеръта бѣ настѣпила. До коминитѣ на голѣмото здание отсреща замърдаха две-три котешки сѣнки. Скоро оттамъ се зачуха и гласове — два дебели и единъ потѣнѣкъ. Мъръ-Мъръ трепна. Мръдна мустакъ и почна бързо-бързо да диша — искаше да познае отдалечъ миризмата на ония, отсреща. Тамъ пакъ замяучиха. Изведнажъ Мъръ-Мъръ скочи, замаенъ отъ радостъ, и викна, колкото можеше:

— Мѣу-Мѣу! Майчице!...

И безъ да мисли — хвърли се отъ единия покривъ, за да скочи на другия. И ето въ тоя мигъ се случи нѣщо съвсемъ неочаквано. Той не бѣше пресмѣтналъ разстоянието — и вмѣсто да се намѣри отсреща,